

**KAPYBARY
NA ÚTEKU**

NAPÍŠAL

MATTHÄUS BÄR

ILUSTROVALA ANIKA VOIGTOVÁ

FRAGMENT

Kapybary na úteku

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Matthäus Bär

Kapybary na úteku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

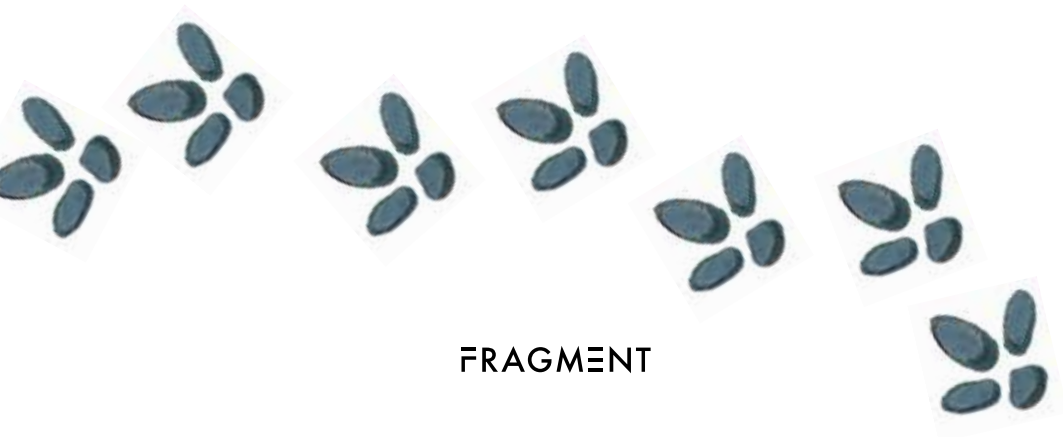
ALBATROS **MEDIA**

KAPYBARY NA ÚTEKU

NAPÍŠAL

MATTHÄUS BÄR

ILUSTROVALA ANIKA VOIGTOVÁ

FRAGMENT

Pre mojich najdrahších

Original title: *Drei Wasserschweine brennen durch* by Matthäus Bär,
illustrated by Anika Voigt

© 2024 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, München

Copyright © Matthäus Bär, 2024

Illustrations © Anika Voigt, 2024

Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D – 69469 Weinheim

Translation © Silvia Ivanidesová, 2026

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN 978–80–566-5060-8

Prvá kapitola

KAPYBARY A NIEČO VIAC

„To predsa nemôže byť všetko!“ zafučal Raul a nahnevane zadržal dych po tvrdej utlačenej zemi. „Jednoducho musí existovať niečo viac. Celé dni iba polihovať v bahne, čakať na potravu, žrať, oddychovať, kúpať sa, poprdkávať si v jazierku, spať, pátrať po zvyšnej potrave, trochu leňošiť, opäť žrať a znova spať. To predsa nemôže byť všetko!“

Ostatné kapybary naňho upreli nechápavé oči.

Emmy preplávala zopár metrov a rozpačito vypustila do vody niekoľko bubliniek.

„Každý deň robíme dookola stále to isté! Veď čo iné sa tu dá robiť? Čakať na žrádlo a spať! Nikdy ste si nepoložili otázku, či neexistuje viac než len to?“ opäť vyprskol Raul a skočil za Emmy do jazierka.

„Sem-tam predsa zlostíme emu,“ poznamenal Tristan potichu, no Raul ho vôbec nepočúval.

Hľadel na druhý koniec výbehu – na mravčiare, na plot, na ľudí za ním a ešte ďalej. Občas sa zdalo, že Raul je myšlienkami niekde úplne inde.

Ostatné kapybary si len ťažko vedeli predstaviť, čo príde po druhom kŕmení alebo aká bude zajtra ráno voda v jazierku. Nechápali, ako môže myslieť na veci, ktoré nik z nich nikdy nevidel ani nezažil. Obdivovali ho za to, no zároveň im občas pekne liezol na nervy.

Kapybary nie sú veľmi zvedavé. Neznáme veci a prekvapenia im naháňajú strach. Nie nadarmo však najdôležitejšie príslovie kapybár znie: *Spánok je liek na všetky záhady!* Preto vyšli z vody, ostražito sa na Raula pozreli a ľahli si pod Veľký strom, aby si trochu odpočinuli.

Keď sa po prvom popoludňajšom spánku prebrali, opäť sa len tak ponevierali po výbehu a hľadali niečo na jedenie. Iba Raul stál bokom a civel na ohradu, ktorá obkolesovala ich výbeh. Vtom doňho niekto štuchol.

„Vážne si myslíš, že za tým plotom niečo je?“ opýtala sa Emmy a prikotúľala k nemu nahryznuté jablko. Raul sa doň s chuťou pustil.

„Jasné! Čo myslíš, odkiaľ prichádzajú tamtí? Veď sa tu nemôžu zjaviť len tak z ničoho nič.“

Emmy sledovala Raulov pohľad a všimla si dvojnožcov za plotom, ktorí na nich hľadeli a ukazovali holými ružovými prstami.

„O tom som ešte nikdy nerozmýšľala.“ Rýchlo sa otočila. Myšlienka na ľudí a na to, čo by sa mohlo nachádzať za ohradou, v nej vyvolávala nepríjemný pocit.

Z jazierka pred nimi sa ozvalo bublanie a z mútnej vody sa vynoril Tristan. Z papuľky mu viselo trstie.

„A ty si myslíš, že za plotom je toho viac?“ vyprskol. „A čoho vlastne?“

Všetky tri kapybary sa znova otočili k ľuďom. Skôr ako Raul stihol niečo odvetiť, jeden menší červenoláci dvojnožec odrazu siahol do veľkého sivého vreca, ktoré mal predtým pripevnené dvoma koženými popruhmi na chrbte. Vytiahol z neho papierový balíček. Kapybary vedeli, že papier je úžasná vec. Ošetrovateľ raz stratil na lúke lístok, s ktorým sa skvele zabávali celé popoludnie. No poznanie, že do papiera možno niečo aj ukryť, bolo pre ne čosi celkom nové.

Človek za plotom rozbalil balíček a vytiahol z neho kus niečoho, do čoho okamžite a viditeľne natešene zahryzol. Papier však zhúžval a ľahostajne hodil do ohrady.

Guča doplachtila do jazierka, rozčerila vodnú hladinu a vlnky ju unášali k našim trom kamarátom, ktorí celú scénu napäto sledovali.

Tristan raz-dva doplával k papierovej guli, chytil ju zubami a bezpečne priniesol na breh.

„Mhm, ako to vonia!“ vyhlásil a dychtivo korisť oňuchával. „Podobne ako staré kusy chleba, ktoré dostávame vo výnimočné dni. No ešte trochu vzrušujúcejšie. Myslím si, že papier vôbec nie je na hranie. Zjavne sa dá zjesť!“

Aj Emmy nadšene nasávala vôňu. No musela Tristana sklamať. „To je iba šupka. Očividne nejedlá. Človek by predsa neodhadzo-

val svoju potravu! Škoda, vonia fakt dobre, omnoho zaujímavejšie než to, čo zvyčajne dostávame.“

Tristan smutne hľadel na pokrčené vrečko z desiaty. Raul sa však rozžiaril. „Vidíte?!“ zajasal. „Táto čudná šupka je dôkaz. Za plotom existuje aj iné žrádlo než to na našej lúke. A to znamená,“ sprisahanecky zažmurkal očami, „že za plotom toho existuje viac!“

Emmy obozretne nastražila uši. „Za plotom, kde sú tí dvojnóhí ľudia?“

Tristan sa na Raula nadšene pozrel. „Viac? Myslíš, že je tam viac... potravý?“

„Hej, pravdepodobne. A ktovie, čo tam ešte na nás čaká. Najprv musíme všetko preskúmať,“ zamrmlal Raul, no okamžite sa zachmúril. „To by sme sa však museli dostať za plot. A ja nemám ani potuchy, ako by sa to dalo urobiť.“

Emmy odľahlo a chňapla po sedmokráske. „Bohužiaľ, ani ja, Raul,“ vyhlásila.

Tristan si odkašľal a ešte raz s pôžitkom ovoňal papierovú guľu. „Ja by som možno vedel, ako by sa to dalo spraviť. Mám taký nápad...“ zamrmlal.

Tesne pred západom slnka, po večernom krmení si kapybary pohľadali pod Veľkým stromom pohodlné priehlbiny na noc a pritísnuté k sebe sa uložili na spánok. Iba tri postávali s nastraženými ušami na okraji lúky a ukradomky poškúľovali na vstupné dvierka.

Ošetrovateľ, ktorý im dnes priniesol potravu a práve rozdeľoval posledné mrkvy a kúsky pomarančov, sa otočil k dverám, aby opustil výbeh. Keď prešiel okolo Raula, Emmy a Tristana, všetci traja sa mu zavesili na päty a cupkali za ním tak rýchlo, ako im to len ich krátke nôžky dovoľovali. Chceli spolu s ošetrovateľom potajomky a nepozorovane vyklízuť von. A na počudovanie ich plán fungoval. Čoraz väčšmi sa približovali k svojmu cieľu.

Tesne pred dvierkami si však ošetrovateľ predsa len niečo všimol, zarazil sa a náhle sa otočil. Aj kapybary prudko zastali, sklonili hlavy a tvárili sa, akoby presne na tom mieste žrali trávku.

Ošetrovateľ sa na ne začudovane zahľadel, lebo stáli rovno za ním. To mu predsa len pripadalo trochu podozrivé. Chvíľku ich sledoval, potom pokrčil plecami a smeroval ďalej k východu. Raul, Emmy a Tristan pokračovali v prenasledovaní a snažili sa s ním držať krok. Ošetrovateľ dorazil k dverám a položil ruku na kľučku, keď sa zrazu ešte raz obrátil. Tí traja znova sklonili hlavy a chytro zahryzli do stebielok trávy. Zamestnanec zoo ich však prekukol. Bez toho, aby spustil kapybary z očí, otvoril dvierka, prešiel cez ne a pomaly ich zadržal.

Raul videl, ako sa šanca na opustenie výbehu centimeter po centimetri znižuje, a s divokým odhodlaním sa vyrútil k zmenšujúcej sa škáre. Ošetrovateľ vyľakane vykričkol a rýchlo dvierka zabuchol. Raul sa už medzitým odrazil k mohutnému skoku

a... *bum!* Hlavou narazil do niečoho tvrdého. Ošetrovateľ bol rýchlejší. Dvere boli zatvorené.

„Pri všemohúcej kapybare, to sme pekne zbabrali!“

Raul sa znova rozbehol, no ani druhé hlasné *bum* nepomohlo. Emmy si ľahla do trávy. Tristan civel na zavreté dvierka.

„To je koniec,“ skonštatoval Raul sklamane. „Spať a žrať. A sem-tam sa okúpať v rybníku. Kapybary nemôžu očakávať od života nič viac.“

Totálne sklúčený sa pobral k Veľkému stromu. Emmy so zvesenou hlavou cupkala za ním. Už prešli pár krokov, keď sa odrazu ozval Tristan: „Nezamkol. Ošetrovateľ zrejme od strachu zabudol zamknúť!“

Trojica sa zvedavo rozhliadala. Tristan bol dosť vysoký, aby papuškou stisol kľučku, a tak sa ocitli v malej miestnosti bez okien. Na stenách viselo rôzne náradie: hrable, motyky aj vidly. V kúte stálo zoradených niekoľko párov lákavo voňajúcich zelených gumených čižiem, ktoré nosievali ošetrovatelia. Naľavo na vysokom stole ležala zrolovaná dlhá záhradná hadica. Naproti, napravo od vchodu, stáli veľké nádoby bez rúčok. A tie boli až po okraj naplnené mrkvami, jablkami, pomarančmi a uhorkami.

„Neuveriteľné! Tak tu rastie naša potrava.“ Tristana to celkom vyviedlo z miery.

Raul sa naňho prísne zahľadel. „Podľa mňa naša potrava nerastie tu. Veď vnútri predsa nie je ani kúsok zeme a dokonca

aj tá nudná tráva na našej lúke potrebuje pôdu na to, aby rástla.“

Emmy súhlasne prikývla. Raul mal pravdu.

Tristan sa už medzitým nahol nad nádobu a s hlasným chrum-

kaním si veselo pochutnával na ovocí. Emmy sa tiež nedala dvakrát núkať.

„Keď sme už tu...“ vzdychol Raul a zahryzol do uhorky.

Len čo sa naše tri odvážne kapybary do sýtosti nažrali, Emmy začala nadšene poskakovať medzi nohami stola. „To je takééé vzrušujúce, Raul! Uvedomuješ si, že sme prvé kapybary, ktoré sa sem dostali?“

„A teraz vieme dokonca aj to, odkiaľ prichádza naša potrava,“ šťastne zajasal Tristan a snažil sa ochutnať zelené gumené čižmy.

„Isteže si to uvedomujem. Na toto územie ešte nevstúpila žiadna kapybara.“ Raul pochodoval so vztýčenou hlavou po malej miestnosti. „My traja sme úplne prví z nášho druhu, ktorí vidia tieto steny. Nepovedal som vám, že existuje viac ako len náš výbeh?“ Ukázal na druhé dvere v miestnosti. „A viete si predstaviť, čo sa nachádza za nimi?“

Obaja kamaráti naňho s obdivom hľadeli. „Nie, nevieme, Raul,“ priznala Emmy.

Tristan nepovedal nič, lebo mal papuľku plnú mrkvy.

Emmy však odrazu zovrelo žalúdok. „Čo ak za tými dverami nič nie je? Jednoducho vôbec nič?“ robila si starosti. „Čo ak je za nimi hlboká čierna diera a ty do nej spadneš a už sa z nej nikdy nedostaneš?“

Raul sa zhlboka nadýchol a zdalo sa, akoby práve o kúsok vyrástol.

„Pre nás je to iba malý krok. Lenže ako sa zmení život ostatných kapybár, keď sa konečne dozvieme, čo všetko sa nachádza okolo našej lúky! Predstavte si, aký to bude pocit, keď spoznáme Veľký svet okolo nás!“

Raulov pokojný hlas sa rozliehal po miestnosti. Dokonca aj Tristan na chvíľku prestal žuť. Bolo jasné, čo urobia.

Postavili sa jeden na druhého, vytvorili krivú vežu, a tak sa im podarilo otvoriť aj druhé dvere.

Raul prešiel cez prah ako prvý a vyšiel na akési malé námestie. V tme rozoznal obrysy lavičiek.

Tri kapybary opatrne cupkali vpred. Do ňufákov im stúpali zvláštne vône. Páchlo to tu po zvieratách, po veľkých, nebezpečných zvieratách, a takisto po starom jedle, jablkových ohryzkoch, banánových šupkách a sladkostiach.

Na druhom konci námestíčka sa z tieňov vynáral malý domček, kde sa očividne krmili ľudia. Nádherná vôňa, ktorá sa odtiaľ šíriala, podozrivo pripomínala papierovú guľu, ktorú Tristan vylovil z vody.

Raul odvážne kráčal ďalej, Emmy a Tristan ho nasledovali v tesnom závese. Vtom sa hradba oblakov rozostúpila a jasné mesačné svetlo vytlačilo tmu na okraje malého námestia. Emmy a Tristan zatajili dych.

Raul vošiel do stredu ožiareného mesiacom a zdvihol papuľku k nočnej oblohe. Akoby v tom okamihu existoval iba on a mesačný svit. Neistota a nebezpečenstvá, ktoré tu vonku mohli číhať, vybledli.